Zevende Jaer. Nr 45. Zaterdag, 10 November 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 10 NOVEMBER.

Gevolgen der maçonnieke revolutie.

Sedert zes maenden zingen de dagbladen, weinige uitgenomen, op alle toonen den lof van Garibaldi. De struikroover is een held geworden, om rang te nemen onder de monarken en een stamhuis te vormen. Er blyft hem niets meer over, zegt het *Journal des Débats*, dan een wetboek te verveerdigen ten dienste zyner nieuwe onderdanen.

Wil men weten wat die *groote man* in Sicilië te weeg gebragt heeft, men heeft slechts de redevoering te lezen door den volksvertegenwoordiger Lafarina, 10 ll., in het Parlement van Piemont uitgesproken : « Sedert den 4 april tot den 1 october, is Sicilië volstrekt overgelaten geweest aen de regeringsloosheid. Er bestaet geen gemeente-bestuer meer, noch volgens de oude, noch volgens de nieuwe inrigting. De rede hiervan is gemakkelyk te verstaen : van het oogenblik dat de diktator al de bedienden van de revolutie van 1848 in dienst gesteld heeft, het is te zeggen van het oogenblik dat hy by een enkel dekreet de magistratuer zoowel van het regterlyk als van het administratief order in massa heeft afgesteld, is er niemand meer om te bestieren. Myne gezegden gaen tot den eersten october. Op dit tydstip bestonden er nog municipaliteiten, noch tribunalen. »

Verder zegt Lafarina hoe het *Communismus* en de burgeroorlog in Sicilië heerschen. « De kwestie van de verdeeling der gemeente goederen, die schrikkelyke kwestie is gelyk eene brandende fakkel in Sicilië geworpen door een dekreet dat aen de soldaten, welke voor Garibaldi gevochten hebben, een deel der kommunale goederen toewyst, zonder dit deel door het lot te bepalen. Wat is er uit gesproten ? Benden die gevochten hebben voor het vaderland, zyn op hunne respektieve gemeenten neergevallen, hebben gemeend zich te mogen meester maken van de eigendommen dezer gemeenten, en de worsteling die hierdoor ontstaen is tusschen hen en de bezitters, is tot eenen burgeroorlog gestegen.

« Schrikkelyke wandaden hebben te Bronti plaets gehad, ja, mynheeren, 23 persoonen zyn vermoord geworden, — en in welke omstandigheden ? — De vrouwen heeft men onteerd, de mannen heeft men levendig verbrand, en men heeft menscheneters, met stukken menschenvleesch in de hand, de straten zien rondloopen. De Preto van Cotana is toegesneld ; hy heeft andere vervolgde burgers trachten te redden ; hy heeft ze in hechtenis genomen om ze aen den dood te onttrekken ; maer hy heeft hierin niet kunnen gelukken ; hy was niet sterk genoeg en het gevaer was te groot. Hy heeft die ongelukkigen moeten overlaten aen de woede hunner vyanden. »

Lafarina zegt nog dat de wanorde in Sicilië tot haer toppunt geklommen is. Zes ministers zyn malkander opgevolgd in den tyd van vyf maenden. De Sicilianen willen geene schattingen betalen ; het volk stelt geen betrouwen in mannen die den wil des volks niet vertegenwoordigen. Alles is daer in de grootste wanorde.

O vryheid ! O progres ! O volksgeluk ! Gy zyt altyd de blinde voorloopers van het revolutionnair dwangregiem onder Robespierre ! Zullen de oogen der bevolkingen nooit open gaen ? Zullen zy zich laten verleiden en bedriegen door eenen hoop huichelaers ? Heeft de les der ondervinding geene beteekenis meer ?

Gemeente kiezingen.

Ziehier den uitslag der kiezingen van den 30 october, in de gemeenten van het arrondissement Tongeren :

Alken. — J. Boes, H. Loise, P. Schoeps, W. Istaz, H. Schouterden.

Basheers. — F. Tombal, G. Dawans, W. Dupac, J.-Ch. Hoebaers.

Bassenge. — B.-J. Fabry, P.-J. Alsembach, J.-J. Fraikin, P.-J. Fraikin-d'Argent, J.-P. Fraikin.

Berg. — P. Vrancken, J. Bamps, A. Tilkin, H. Purnal.

Beverst. — M. Vanheusden, M. Vandormael, G. Konings, M. Lormans.

Bilsen. — Lambrechts, Vanherckenrode, J. Maurissen, Withofs, Martens, Leurs, W. Maurissen.

Bommershoven. — M. Magnée, L. Philippeth, J. Stas, J Michiels.

Boorsheim. — Ch. Penders, H. Leenders, W. Nyens, P.-H. Penders.

Brouckom. — R. Degreeff, W. Kleykens, J. s'Heeren, L. Bruyninx.

Canne. — J. Vryens, L. Fias, P. Straetmans, J. Schiepers.

Coninxheim. — J. Loverix, L. Ramaekers, G. Digneffe, W. Vandermeer.

Cortessem. — F. Bouhaye, J. Ouwerx, Ch. Grommen, J.-F. Schoebrechts, P.-J. Vansteen.

Eben-Emael. — J.-J. Jodogne, W.-N. Thibaut, N. Fraikin, A. Bonhomme, G. Jodogne.

Fall-Mheer. — L. Vandenbosch, N. Raedts, A. Claes, R.-N. Vandenbosch, J. Box, W. Hery.

Freeren. — J. Smeysters, Ch. Herman, J. Van Eyck, H. Martin.

Grootloon. — L. Deploige, F. Ramaekers, M. Neven, H. Hooghen.

Heers. — J. Corswarem, J. Putzeys, H. Henckaerts, J.-H. Cox.

Henis. — J. Vanhees, W. Roosen, N. Schoefs, H. Beunkens en L Daenen.

Hern-St-Hubert. — W. Mombeek, A. Cloosen, L. Nartus, H. Kellens.

Herstappe. — J. Renard, G.-J. Boufflette, Th. Paquay, Fr. Peigneux.

Heur-le-Tixhe. — H. Jadoulle, J.-G. François, F.-M. Gaudin, A. Paques.

Hex. — Th. Houbrechts, G. Arckens, P. Langenaken, P. Rober, W. Vrancken.

Hoesselt. — J.-A. Van Bockryck, F. Quest, A. Poesmans, Fr. Pollaerts, P. Paquay, G. Cuvelier.

Horpmael. — J. Vandersmissen, S. Hannosset, J. Ghysens, B. Mignolet.

Houppertingen. — Baron de Stembier, F.-R. Bartholeyns, F.-A. Dawans. S. Vandevoordt.

Jesseren. — H. Delvaux, J. Maes, J. Vroonen, A. Langenaken.

Kerniel. — H. Schoenars, R. Groffils, H. Schraenen, J. Reweghs.

Loon. — A. Vreven, Ch. Vandevelde, H. Briers, J. Henrotay, C. Van Brabant, B. Claes.

Lowaige. — L. Daenen, W. Baillien, H. Vanmarsenille, J. Daenen.

Mall. — O. Ulrix, G. Bellefontaine, C. Paque, L. Piette, Ph L'hoist, G. Fréson.

Martenslinde. — M. Boelen, J. Nulens, J. Nulens, P. Gysen.

Mechelen. — P.-Th. Hermans, A. Stans, C. Rachels, J.-J. Horrix, P.-J. Vleugels.

Membruggen. — H. Martens, J. Noelmans, J. Bruninx, J. Aerden.

Munsterbilsen. — L.-M.-A. de Mathys, A. Van Genck, Th. Bettinger, J. Debats, J. Thys, N. Cloesen.

Nederheim. — L. Martin, L. Ivens, L. Kersten, A. Merotte.

Neerrepen. — P.-B. Devoet, J. Nys, J. Neys, J.-Ed. de Rosen.

EEN GODSGEREGT.

(*Vervolg.*)

By het hooren van dien roemvollen naem, vouwde Praxeda dankbaer en blymoedig de handen ten Hemel : toen zegde zy, en hare tranen bevochtigden haer schuldeloos kind :

— Graef, nimmer zal ik u kunnen vergelden, wat gy voor my wilt doen. Moge u myne opregtheid ten minste overtuigen, dat ik zoo veel grootmoedigheid niet onweerdig ben ! Luister. Het is waer dat gedurende de afwezigheid van mynen heer gemael, een jong en welgemaekte ridder te Keulen is gekomen, mogelyks bond hem eene belofte, want aen niemand maekte hy zynen naem bekend, aen niemand, aen my ook niet, hoewel men het tegenstrydige beweert. Het is ook waer dat ik hem somtyds ontmoette : ja, hy volgde my gestadig en overal, maer op zulk eenen eerbiedigen afstand, dat ik my daerdoor niet beleedigd kon achten. Toen had er eene omstandigheid plaets waerin ik onvoorzigtig handelde ; maer ik heb myne onbezonnenheid wreedelyk geboet : dat weet de Hemel. Ik was met Douce van Provence, myne hertvriendin, ter valkenjagt uitgereden ; een reiger vertoonde zich, ik liet myn vogel schieten : hy bereikte den reiger en plofte met zynen buit neder. Wy moesten eenen omweg nemen om tot de kampvechters te geraken, want van de plaets waer wy ons bevonden, waren zy ontoegankelyk. Op het oogenblik dat wy de vogels wedervonden, zagen wy eenen ruiter, die met de snelheid des winds van daer vloog. Wy naderden en ontwrongen de valk hare prooi. Met verbazing bemerkten wy om den hals van den verslagen reiger eenen gouden ring met een heerlyken smaragd. Douce herinnerde zich terstond eenen dergelyken ring aen de hand van den onbekenden ridder te hebben zien pryken. Geen twyfel, of de ruiter dien wy zagen verdwynen, was de ridder van den Smaragd, want zoo noemde men hem in het hof, by gebrek aen eenen anderen naem. In plaets van den ring weg te werpen, behield ik hem, en hierin handelde ik onbedachtzaem en als eene zwakke ydele vrouw. Maer reeds den volgenden dag was my die Smaragd een sprekend verwyt, en ik besloot hem den ridder terug te geven. Doch lang ontbrak my daertoe de gelegenheid. Het was my niet ontgaen dat vele nydige en haetdragende oogen my gade sloegen. Een geruimen tyd daerna, het was gedurende het groot kermisfeest, kwam te Keulen een goochelaer met eene dierengaerde. Ik ging ze met al myne hofdamen bezigtigen : ook daer ontmoette ik den geheimzinnigen vreemdeling. Het toeval bragt hem in myne onmiddelyke nabyheid : ik strekte reeds de hand uit om hem zynen ring weder te geven toen het brullen van den tyger my zoo hevig verschrikte, dat de ring my ontviel, en te midden der verscheurende dieren rolde. Terstond sprong de ridder over de schutting ; de tyger sprong op hem toe : ik sloot de oogen ; toen ik ze weder opende, stond de ridder voor my, zyn zweerd was bebloed ; hy bood my den smaragd aen, maer nu weigerde ik denzelve ring te nemen : ik zegde : « Behoud dezen ring, heer ridder, als eene gedenkenis van het stoutmoedigste aller feiten. »

En deze zyn de eenige woorden die ik immer tot hem sprak. Nog dienzelfden avond liet ik hem door Douce verzoeken Keulen zonder vertoeven en voor altyd te verlaten. Hy voldeed aen myn verzoek, en nimmer heb ik verder iets van hem vernomen.

En nu, edele graef, weet gy alles ; spreek myn vonnis uit. Ben ik schuldig in uw oog, zoo voeg uwe veroordeeling by die der anderen.

— Zweer, mevrouw, riep Raymond met vuer, zweer dat alles wat gy daer zegdet waerheid is. Zweer het op dit kruis.

Hy bood haer zynen degen, denzelve by den punt vasthoudende.

— Ik zweer het ! hernam de Keizerin, met nadruk en hare oogen ten Hemel wendende.

— Welnu ! zoo zweer ik by dit zweerd, dat ik van uwe onschuld overtuigd ben, en dat ik u in uwe eer zal herstellen, indien de God der regtveerdigheid myne bede verhoort en mynen arm bestiert.

Daerop verzocht de edele jongeling van Praxeda een harer juweelen, ten bewyze dat zy hem tot haren ridder aennam. Zy gaf hem eene gouden keten, het eenige sieraed dat haer overbleef.

De graef verliet Praxeda en keerde terug tot den Keizer, die hem met ongeduld verwachtte.

— Vorst, sprak Raymond, de Keizerin is onschuldig. Doe hare aenklagers weten dat zy zich ten stryde gereed houden : ik wacht hen ieder afzonderlyk.

— Ridder antwoordde Hendrik IV, zy zullen u afzonderlyk bekampen ; men zal immers niet zeggen dat de verdediger eener zoo edele zaek door onedelmoedige vyanden wierd bestreden.

III.

De dag was daer. De graef van Barcelona, die den nacht wakende en biddende had doorgebragt, verscheen voor den slagboom der kampplaets ; hy was op zyn wakker andalusisch peerd gezeten ; het edele dier steigerde en sprong als of het ten renspel ging. Te midden van 's graven malien kolder schitterde eene diamanten zon, welker tallooze stralen het oog schier verblinden. Om zynen hals hing de gouden keten, die hem Praxeda gegeven had.

Driemael stiet hy met zyne speer tegen den sluitboom ; driemael vroeg men hem wie hy was, en driemael antwoordde Raymond, het teeken des kruizes makende ; ik ben de kampvechter Gods. By den derden keer ging de poort open : de graef van Barcelona reed stapvoets het strydperk binnen.